

PAUL KLEE :

Zvezde

istraga

Istražujem svoj početak,
Krenuo sam u izvide,
Ali prošlost je ukleta
i nigdje se tragovi ne vide.
Nigdje se ne vidi ništa
od zmetnoga lista.
Nigdje zaštitna zona:
kako sam je prešao,
embriona konja.
Kako sam prešao žabe,
zeca i vodozemce,
i prije nego se nádao
Slavonice, Liku i Sremce.

grad

Tramvaji nagužvani.
A ja sam uvijek vani.
Tko napada, taj se oduvijek
najuspješnije brani.

Kadikad, tako i psujem.
Kadikad bivam mi dosta.
Ali se svladam: na zemlji
ćutim se poput gosta.

Jer nije cijenjen prostak.
Ni osamljenik. Poeta,
turobni, žalobni prosjak,
kiseli civilidrefa.

Boro Pavlović

paradoks

Zašto, poput puževa, ne seju svjetlost i bikovi
vrhovima svojih rogova, ako već robove imaju?

Zašto se i puževi, kao bikovi, rogovima ne
brane, ako već imaju rogove?

Zašto ne skrivaju i bikovi svoje rogove kada
ih dotaknemo?

Zašto se i bikovi očarani ne pokore kada im
pesmu o rogovima otpevamo?

Zašto, poput puževa, ne ostavljaju svetlog
traga i bikovi kada se povuku?

želja

Da sam ždrebe
livadama bih snova tvojih otskakutao.

Da sam slavuj
u topoli bih nadanja tvojih pevao.

Jasenak da sam bell
cvetao bih u bašti iskušenja tvojih.

Da sam zračak topli
zašao bih u travi pogleda tvojih.

Da sam mesećina
uspavao bih se u svili gustoj kose tvoje.

Jone Miloš

Kuće su se izdizale visoko do u nebo. Ulice su bile popločane i ravne
kao dlan. Jurili su automobili. Ja sam pod miškom držala torbu. Išla sam u
školu. Škola je bila u parku, bela, usred zelenila, kao visibaba u travi. Svuda
unaokolo razlegala se naša djačka larma. Činilo se kao da je ceo grad živnuo
od tog veselog lahora.

* * *

Čujem plač detinji, a odozgo kao kiša kaplje — mokraća. Moja postelja
se još sasvim malo zaklati, pa stane.

— Lea, Lea, rodila sam sina. — Treperio je Stelin glas.

Kad sam okrenula glavu k njoj, pod njenim trepavicama caklile su se
suze. Preko lica joj se bila prosušila radost. Soba je bila veselija, a mali je
plakao iz celih pluća.

— Stela, daj mu ime Bukus, da mu bude veselo kao tebi danas, — ša-
pućem sa svog ležaja.

* * *

Nema detinjeg plača. Stele nema. U sobi je tužno.

Postelje su prazne. Odveli su ih.

Rekli su: auto je došao po njih osamdeset.

A pisma? Pisma nisu stizala.

* * *

Sivi prekrivači, sivi kreveti, udovička mirnoća. A ja, gde ću ja? Zar će
ovako u samoći da me sahrane.

Jedan dan, dva, sama sam. Zašto pisma ne stižu? Obećali su. Možda su
ih preselili... .

Čujem opet trapanje pred kućom. Trap. Trap. Stao je. Možda hoda, a
ja ne čujem. Već dva dana mi ne daju da jedem. Vapijem; a oko mene sve
je nemo. Zašto ste zanemeli — vičem krevetima, a oni čute.

Okrēcem glavu Stelinovoj postelji. Gde su ona dva crna oka? A kuda
odlaze ti sivi zatvoreni automobili? Zašto su zatvoreni? Kad sam ih prvi put
videla, potsetili su me na korpe u kojima odnose mačiće da ih udave. Zašto
uništavaju mačiće?

Neko ide. Da li će ovamo? Hoće!

Ako me odvedu?

Cetvorica su. Noge im se same pokreću. Ruke su im pribijene uz telo.
Oni me mrze. Idu. Kao da nikad neće doći do mog ležaja. Gledam ih netre-
mice. Ni reći nisu izustili. Stali su... Imaju velike glave i iskežene zube.
„Bojim se!“ kriknula sam. Čute. Jedan me tera da ustanem. Stojim, oni oko
meni. Ne, to nisu ljudi. To su kurjaci. Iskezili su se. Štrče im beli očnjaci.
Mrke su dlake. Jedan se popeo i prednje šape su se zarile u kosti mojih
ramena. Vršnula sam. Preko bedara — teče mlaz vruće vode. Oni me šure.
Ne. Biju me. To su ljudi. U rukama su im palice. U rukama, u vazduhu, na
meni. Svuda palice. Žežu udarci.

Iz usta mi je potekla krv. Mlaz krvi. Vidim kako klizi niz mene, na pod.
Sad će da poplaví. Krv do članaka, do kolena, do podbratka. Davim se...
Svuda krv...